

Arrest

nr. 185 507 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. GUEDENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 22 augustus 2014 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verklaart deze aanvraag ongegrond op 16 oktober 2014. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing indiende wordt bij arrest nr. dossier 167153..... op 18 april 2017 afgewezen.

Op 9 april 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 mei 2015 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.04.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

6666008

D., D. (R.R.: (...)) geboren te Prishtina op 08.04.1970

D., D. (R.R.: (...)) geboren te Urosevac op 14.03.1965

+ kind

D., S. (R.R.: (0) (...)) geboren te Ludwigsburg op 07/06/1995

6666042

D., B.(R.R.: (0) (...)) geboren te Ludwigsburg op 04/04/1992

nationaliteit: Servië

adres: : (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op. 16/10/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 08.07.2014. D., D. (R.R.: (...)) legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlage voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 08.07.2014 (zie bevestiging arts dd.07.05.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 16.10.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek beroep

2.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting voert de verzoekende partij het volgende aan:

“Aangezien verzoekster volgend middel inroept teneinde de nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissing:

EERSTE MTDDEL: schending van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

1.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu heeft mevrouw D. D. kennis kunnen nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, doch volgens haar heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard.

Mevrouw D. D. betwist aldus niet het loutere feit van de formele motiveringsverplichting, maar wel de materiële motiveringsplicht.

2.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook onder meer vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (RvSt., nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.Dr. étr, 1996, 249).

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is, (RvSt., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (RvSt., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr. étr, 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (RvSt., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

3.

In casu is NIET voldaan aan de materiële motiveringsplicht omdat de motivering van verweerster niet afdoende, nauwkeurig en volledig is.

Eerst en vooral merkt verzoekster op dat er nog geen definitieve uitspraak werd gedaan over het vorige regularisatiedossier van verzoekster, omdat er nog een annulatieberoep hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rolnummer RvV : 167.153).

Het instellen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag dan wel geen opschortende werking hebben, toch kan het instellen van een annulatieberoep tegen een beslissing van verweerster niet zomaar genegeerd worden.

Verweerster maakt in casu expliciet gebruik van de informatie en de beslissing welke het voorwerp uitmaakt van het annulatieberoep, en dit met de uitsluitende bedoeling om de nieuwe aanvraag van verzoekster onmiddellijk te kunnen afwijzen.

Zolang er geen definitieve uitspraak is over het hangende annulatieberoep, kan en mag verweerster haar eigen besluitvorming niet als een "vaststaand feit" beschouwen.

Als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het andere dossier immers tot het besluit komt dat de beslissing van verweerster berust op onvolledige of onjuiste informatie en om die reden wordt geannuleerd, dan kan verweerster die (onvolledige) informatie niet langer aanwenden als argument dat verzoekster reeds eerder een aanvraag heeft ingediend op basis van eenzelfde pathologie.

Ten tweede merkt verzoekster op dat verweerster in haar bestreden beslissing volstrekt ten onrechte toepassing maakt van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet door voor te houden dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België reeds eerder zouden zijn ingeroepen.

Dit is immers geenszins het geval;

In het nieuwe standaard medisch getuigschrift wordt gewag gemaakt van een nieuwe psychotische crisis die zich heeft voorgedaan in de periode september-december 2014. Die nieuwe psychotische crisis heeft wel degelijk een belangrijke invloed op de gezondheidstoestand van verzoekster, en dient als zodanig als een "nieuw element" te worden beschouwd. Een verergering van een bestaande gezondheidstoestand is wel degelijk een "nieuw element" dat in concreto dient onderzocht te worden door verweerster.

Verweerster kan niet ontkennen dat het voorvallen van een nieuwe (recente) psychotische crisis bij verzoekster, wel degelijk aangeeft dat de medische toestand van verzoekster een zekere ernst vertoont.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling inderdaad een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bijvoorbeeld gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn.

Dit laatste is bij verzoekster zeker het geval.

De controlearts schreef trouwens in het vorige regularisatiedossier reeds dat verzoekster wel degelijk een ernstige aandoening heeft, waarbij de medicamenteuze behandeling en de opvolging door een psychiater essentieel zijn.

Daarmee geeft de controlearts aldus duidelijk te kennen dat verzoekster wel degelijk aan een ernstige ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit.

Een medische situatie bij een patiënt is onderhevig aan wijzigingen, en verweerster kan haar thans bestreden beslissing aldus niet op een redelijke wijze verantwoorden, louter op basis van het argument dat het hier eenzelfde pathologie zou betreffen.

Artikel 9ter §1, al 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- Ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
 - Ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
 - Ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling*
- Doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf*

Verzoekster is van mening dat er in haren hoofde wel degelijk sprake is van een ernstige aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of voor haar fysieke integriteit, zeker wanneer er de

behandeling die reeds jaren geleden werd gestart en continu wordt opgevolgd door Dr. Ketelers Knut, opeens zou worden stopgezet.

Het feit dat er sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om toegelaten te worden op het Belgisch grondgebied op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Met de invoering van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet heeft de Wetgever de bedoeling gehad om te vermijden dat personen die hun verblijf proberen te regulariseren op basis van medische redenen, op onbeperkte wijze nieuwe verzoekschriften zouden blijven indienen en dit op basis van steeds hetzelfde ziektebeeld.

Zoals hoger reeds werd uiteengezet, is een ziektebeeld aan wijzigingen onderhevig, afhankelijk van de mate waarin het ziektebeeld kan worden bestreden/behandeld. Een verergering van een vastgesteld ziektebeeld vormt wel degelijk een omstandigheid die de overheid in staat kan/moet stellen om een nieuwe afweging te maken aangaande de mogelijkheid tot regularisatie van een zieke persoon om medische/humanitaire redenen.

Verzoekster echter heeft met haar nieuwe verzoek duidelijk te kennen gegeven dat er in haren hoofde sprake is van een "verergering" van haar mentale gezondheidstoestand, waardoor zij wel degelijk een gevaar vormt voor haar eigen fysieke integriteit....

Doordat verweerster de controlearts enkel maar heeft verzocht om een vergelijkend onderzoek uit te voeren aangaande de pathologie van verweerster, heeft de controlearts dit essentiële element, namelijk de duidelijke verergering van het ziektebeeld van verzoekster, over het hoofd gezien bij zijn beoordeling van het dossier van verzoekster.

Hierdoor miskent de controlearts de wettelijke onderzoekstaak die hem werd opgelegd ingevolge de toepassing van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, en is de beslissing van verweerster aangetast door een onregelmatigheid, vermits haar beslissing is gebaseerd op een onvolledig onderzoek van het medisch dossier van verzoekster.

De behandelende arts geeft te kennen dat reizen bij deze patiënte totaal tegenaangewezen is. Hierop formuleert de controlearts zelfs helemaal geen antwoord!

De beslissing van verweerster is aldus gestoeld op een onvolledig en onnauwkeurig onderzoek van de regularisatie-aanvraag van verzoekster en dient om die reden nietig verklaard te worden."

De verzoekende partij voegt een antwoord op de nota toe die luidt:

"IV. REPLIEK OP DE NOTA VAN VERWEERSTER

Verweerster geeft in haar nota met opmerkingen te kennen dat de nieuwe aanvraag van verzoekster onontvankelijk is, omwille van het gegeven dat de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

Hoger werd reeds uiteengezet dat deze redenering van verweerster manifest onjuist is. Op basis van het nieuwe verslag van de behandelende psychiater blijkt ontegensprekelijk dat in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van een ernstige ziekte, die zodanig verergerd is dat zij onmogelijk nog op een veilige manier (voor zichzelf en voor anderen) kan terugreizen naar haar land van herkomst. Over dit essentiële element rept de controledokter met geen woord, noch verweerster motiveert op afdoende wijze waarom volgens haar, tegen het duidelijke standpunt van de behandelende psychiater in, verzoekster toch zou dienen terug te keren naar haar land van herkomst bij gebreke aan mogelijkheid tot regularisatie van haar verblijfsstatuut om medische redenen.

De rechtspraak die verweerster aanhaalt in haar verweernota vindt in het dossier van verzoekster geen steun, omdat het niet verweerster, doch wel haar behandelende psychiater is die een duidelijk en onafhankelijk beeld heeft geschetst over de mentale gezondheidstoestand van deze patiënte.

Een verergering van een bestaande problematische gezondheidstoestand vormt wel degelijk een nieuw element dat verweerster had moeten nopen tot het voeren van een nieuw onderzoek van de voorliggende nieuwe medische elementen.

Verweerster heeft zich in casu niet van deze taak gekweten en enkel een beperkt vergelijkend onderzoek laten uitvoeren omtrent de pathologie die verzoekster had ingeroepen in beide verzoeken tot staving van haar medische problematieken.

Het middel ingeroepen door verzoekster is wel degelijk gegrond, en de bestreden beslissing van verweerster dd. 12 mei 2015 dient wel degelijk vernietigd te worden. "

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Zij geeft overigens in het middel te kennen dat de formele motiveringsplicht niet wordt betwist.

Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoogt. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij een onderzoek naar de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

(...)” (eigen onderlijning)

De Raad wijst er op dat het motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van § 3, 5° van ditzelfde wetsartikel onontvankelijk wordt verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 april 2015 reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag van 8 juli 2014 en het nieuwe medische getuigschrift van 18 maart 2015, met bijlage van 9 februari 2015 slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigen. De ambtenaar-geneesheer oordeelt dat het om dezelfde aandoening gaat en dat in de nieuwe medische attesten geen nieuwe pathologie wordt aangehaald.

Het medisch advies van de ambtenaar geneesheer van 7 mei 2015, waarop de bestreden beslissing steunt, stelt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 09.04.2015 en d.d. 08.07.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 09/04/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 18/03/2015 + bijlagen d.d. 09/02/2015. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde aandoening van betrokkene betreft als de aangehaalde pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 08/07/2014, waarvoor reeds een uitgebreid advies werd opgesteld door collega Babychuk op 15/10/2014. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 18/03/2015 wordt derhalve geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde aandoening van betrokkene.”

De Raad dient samen met de verwerende partij vast te stellen dat deze vaststellingen steun vinden in het administratief dossier.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat er nog geen definitieve uitspraak is gedaan over haar vorige medische regularisatieaanvraag nu het beroep hangende is bij de Raad en gekend onder nummer 167

153 wijst de Raad erop dat dit beroep is afgewezen wegens laattijdigheid bij arrest nr.op 18 april 2017. Katleen dossier 167153..

Voorts is de bewering van de verzoekende partij dat er een nieuw element is aangebracht in de aanvraag, met name dat er een nieuwe psychotische crisis zich heeft voorgedaan in de periode september – december 2014 en dit als nieuw element moet beschouwd worden niet correct.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat ook ter gelegenheid van vorige aanvraag in het standaard medisch getuigschrift sprake is van "*chronische schizofrene stoornis*" en "*meermaals per week acute agressieve uitbarstingen, perioden van psychose, onrust tijdens de nacht*". In dat getuigschrift wordt melding gemaakt van het gegeven dat ambulante psychiatrische consultatie en medicamenteuze behandeling een absolute noodzaak zijn, dat permanente mantelzorg en toezicht vereist is en dat reizen totaal tegenaangewezen is. De arts meldt dat de verzoekende partij te allen tijde acuut psychotisch kan reageren en een gevaar kan betekenen. Derhalve blijkt uit dit standaard medisch getuigschrift overduidelijk dat ter gelegenheid van de vorige aanvraag er zich al acute psychotische crisissen voordeden. Ook de problematiek over de mogelijkheid tot reizen kwam in dit standaard medisch getuigschrift aan bod. De verzoekende partij toont geen verergering van haar medische toestand aan. Terwijl de ambtenaar-geneesheer op duidelijke wijze te kennen geeft dat er geen sprake is van een nieuwe pathologie en dat de aandoening al eerder is aangehaald en besproken in het advies van 15 oktober 2014. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet. Overigens ontkent de verwerende partij en haar artsen niet de ernst van de medische toestand van de verzoekende partij, reden waarom in het advies van 15 oktober 2014 werd nagegaan of de behandeling en beschikbaarheid van de medische zorgen die de verzoekende partij voorhanden waren in het herkomstland, wat het geval bleek te zijn. Zo werd er nagegaan dat de verzoekende partij in het herkomstland ook hulp van een psychiater kan krijgen.

Ook de mogelijkheid tot reizen werd onderzocht. De ambtenaar geneesheer oordeelde dat mits medicatie reizen mogelijk is. Integendeel met wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt de bestreden beslissing een volledig onderzoek te hebben verricht.

In de mate dat de verzoekende partij het advies van 15 oktober 2014 van de ambtenaar geneesheer en de vorige beslissing van 16 oktober 2014 die de aanvraag ongegrond verklaart bekritiseert, merkt de Raad op dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep en het onderdeel niet dienstig kan aangevoerd worden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Enig onzorgvuldig handelen wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN